

Най-голѣмото му момиче Фетка, съ засмѣно лице, разказа на баща си слѣдуѣщото:

— Милий, татко! Когато излѣзе отъ тука да отидешъ за дърва, при насъ влѣзе единъ премѣненъ чело-вѣкъ. Ний се бѣхме свили въ кошето, за да можемъ да се стоплимъ. Человѣкътъ се приближи до насъ и съ жа-ленъ гласъ проговори: „Мили дѣчица, студено ли ви е! Къдѣ е баща ви?“ Тогава, тате, станяхъ азъ и му отго-ворихъ че си въ гората за дърва. Человѣкътъ съ ра-достъ ни проговори: „Отъ сега вий ще бждите добрѣ; азъ се смелихъ за васъ и сега ще ви донесатъ: хлѣбъ, дърва и свѣтило.“ Като каза това, влѣзе слугата му, остави ни това кошче съ хлѣбъ и запали тѣзи ламба. Послѣ снехъ отъ колата дърва и ни накладохъ огън-тъ. Наредихме се около него, стоплихме се и слѣдъ то-ва се наядохме.

Всичко това което разказа момиченцето, бащата съ наведена глава го изслуша и нажалено ъж попита:

— А къдѣ отидѣ този чело-вѣкъ?

— Тѣ стояхъ до гдѣ се нахранимъ и като не дой-де, отидохъ си. Азъ ги изпратихъ до вратата, качихъ се въ пайтонътъ и заминяхъ за градътъ.

Слѣдъ това Богданъ седнѣ до огънътъ да се огрѣе. Наредихъ се около него и дѣчицата му. Той се зами-сли кой ще бжде този чело-вѣкъ, който спаси милитѣ му рожби.

— Но който и да бжде, Богъ да го поживи! Нека всички да извикаме това!

И дѣцата съ единъ гласъ извикахъ: „Богъ да го поживи!“ Послѣ Фетка станѣ, сложи на баща си и той да се нахрани. Като бѣше се по-нахранилъ, Богданъ изведнѣжъ се стрѣснѣ. Той бѣше забравилъ птицата въ пазвата си.

— Ахъ, горката, трѣбва да е умрѣла отъ гладъ! . . . И тази птичка е като васъ, мили ми дѣца! Отъ голѣмия студъ и гладъ, тя бѣ паднѣла въ гората. Азъ ъж намѣрихъ, съжелихъ се надъ неѣ и ъж турихъ въ